

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

HẢI HÀ LÂM BIẾN HỦY HOA SƠN

CHẠM TRẦN MA VƯƠNG BẤT BẠI THỦ

... Lạc Yến Chi chợt dừng lại và cất giọng mệt mỏi:

- Muội không thể đi được nữa. Nhưng để không làm chậm trễ mọi việc của Bảo Kỳ huynh, muội sẽ tạm lưu lại đây chờ đợi. Huynh đi đi.

Hồng Bảo Kỳ cũng dừng lại và lo lắng:

- Thần sắc của muội đích thực quá mệt. Lẽ nào độc chất trong người muội vẫn chưa hóa giải hết? Hãy để ngu huynh trích huyết, nhỏ tiếp cho muội.

Lạc Yến Chi lắc đầu:

- Không cần đâu. Vì nếu độc chất còn, dĩ nhiên muội phải nhận biết. Chỉ là muội quá kiệt lực, e khó thể tiếp tục cùng Bảo Kỳ huynh đi đến phái Hải Hà.

Hồng Bảo Kỳ nhìn quanh, đoạn bảo nàng:

- Ở đằng kia có chỗ nghỉ chân, chúng ta mau đến đó, ngu huynh sẽ chờ cho đến khi muội hồi phục chân nguyên.

Lạc Yến Chi miễn cưỡng theo chân Hồng Bảo Kỳ. Và thái độ này của nàng đã khiến Hồng Bảo Kỳ ưu tư, vội lên tiếng khi cả hai cùng ngồi nghỉ chân bên nhau:

- Có phải muội không muốn cùng ngu huynh đi đến phái Hải Hà?

Lạc Yến Chi vờ nhắm mắt và cúi đầu:

- Không phải. Muội chỉ ngại nếu mãi theo chân sẽ khiến Bảo Kỳ huynh chậm trễ công việc, không thuận lợi cho tình thế đang khẩn trương lúc này.

Hồng Bảo Kỳ thở ra nhẹ nhàng:

- Nhất định muội đã nghe Viên Linh Linh Tiên Tử nói khá nhiều về các nghiêm luật nội tình của phái Hải Hà. Muội không muốn đến đây chỉ vì đã biết giữa ngu huynh và Long Ngân Hoa, chẳng môn phái Hải Hà từng có hôn định, đúng không?

Nàng ngẩng đầu lên vừa cười nhạt vừa nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Hôn định của huynh nào liên can gì muội. Huynh đừng võ đoán nữa, có được không? Hoặc huynh ngại để muội lưu lại một mình sẽ bất lợi cho huynh?

Hồng Bảo Kỳ cao mặt:

- Bất lợi cho ngu huynh?

Nàng bảo:

- Đúng vậy. Vì huynh đã vô tình bộc lộ bản thân chính Huyết Thủ Ma Vương. Và huynh sợ đến nỗi đã phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ thi thể của những ai từng bị sát hại ở nơi Viên Tiên Tử lưu ngục, kể cả các cội cây có thể cáo giác công phu Huyết Thủ Toái Bia của huynh. Không phải sao?

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Mọii lầm rồi. Ngu huynh phóng hỏa thiêu hủy cũng là cách hỏa táng, do thời gian không cho phép chúng ta an táng tất cả. Còn về công phu Huyết Thủ ư? Lúc ngu huynh cố tình đề cập chỉ là muốn dò xét qua họ Đường, mong mình bạch hung đồ Ma Vương Huyết Thủ lúc này đích thực là ai, có hay không có liên can đến Kiều gia. Thế nên, làm gì có chuyện ngu huynh ngại nếu để mọii lưu lại một mình?

Lạc Yến Chi phân vân:

- Có thật huynh không là Ma Vương Huyết Thủ?

Hồng Bảo Kỳ chột thờ dài:

- Ngu huynh hiểu rất rõ tâm trạng mọii lúc này. Không những vậy, kể cả ngu huynh cũng đang trong tâm trạng bối rối. Vì sao, mọii có biết chẳng? Thứ nhất, vì ngu huynh đã từng tiếp nhận lời ủy thác của Lạc bá bá, hứa quyết chăm sóc cho mọii. Trong khi đó, thứ hai, Long Ngân Hoa ngoài thân phận chuởng môn phái Hải Hà, lại còn là cốt nhục hậu nhân của sư phụ ngu huynh. Long Kiến Xương chính là ân nhân cứu mạng, điều đó ngu huynh không thể không báo đền. Còn thứ ba, thêm Vệ Nguyệt Tuyết nữa, di ngôn của ngũ sư cô không muốn ngu huynh gây cảnh bề bàng cho Vệ Nguyệt Tuyết. Mọii hãy mách bảo, chỉ cho ngu huynh một cách gì đi. Vì thật tâm, ngu huynh không bao giờ muốn nhìn thấy mọii buồn phiền, nhất là vào lúc này.

Lạc Yến Chi hoài nghi:

- Huynh nói thật chẳng khi bảo Long Ngân Hoa còn là hậu nhân di tử của sư phụ huynh?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ gật đầu:

- Lúc nghe Long Ngân Hoa đề xuất, mong ngu huynh lập trọng thệ sau đó phải ước định hôn sự cùng nàng, thú thật ngu huynh chỉ muốn phản kháng. Ngờ đâu, ngay khi nghe biết tính danh của nàng là Long Ngân Hoa, ngu huynh giật mình, vội hỏi về Long Kiến Xương sư phụ. Hóa ra nàng chính là di tử của ân công sư phụ. Mọii thấy đấy, ngu huynh còn biết phải là gì một khi trong

thâm tâm vẫn mong sao có cơ hội báo đền đại ân của sư phụ, nhờ sư phụ nên ngu huynh mới có ngày nay?

Lạc Yến Chi gượng cười:

- Thì muội đâu trách gì huynh. Huống hồ giữa huynh và muội kỳ thực chỉ là tình bằng hữu, luôn thân cận vì vẫn thường chung số phận. Muội đâu có tư cách can dự vào tư sự của huynh.

Hồng Bao Kỳ bỗng chớp nhanh đôi mắt:

- Chúng ta tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, được chẳng? Vì ngu huynh thật không nỡ xa rời muội, chúng ta hãy cùng đến phái Hải Hà nha?

Nụ cười của Lạc Yến Chi tươi dần. Ngờ đâu lúc phát thoại thay vì đáp lời ưng thuận thì Lạc Yến Chi lại kêu:

- Nguy rồi, chúng ta đã bị vây phục. Thật lạ, với bản lãnh của huynh, lẽ nào không phát hiện, đến bây giờ thì muộn rồi.

Lập tức có tràng cười lạnh lạnh phát ra, với khoảng cách chỉ độ năm trượng so với chỗ Lạc Yến Chi đang cùng Hồng Bảo Kỳ ngồi nghỉ chân:

- Người trông mong gì vào bản lãnh thật sự kém của hấn? Nhưng cũng may, nhờ có người, bọn ta mới biết hấn là người khẩu thị tâm phi như thế nào. Vì với bọn ta nếu hấn tự phụ đưa ra những điều hứa bất hảo, hầu bảo vệ vẹn toàn sinh mạng của chính hấn, thì phải chăng, đối với người, hấn lại huênh hoang, cho bản thân hấn có thân thủ cao cường? Ha... Ha... hóa ra Hồng Bảo Kỳ người còn là phường háo sắc, chuyên mê hoặc lũ nữ nhân nhẹ dạ. Ha... Ha...

Có nhiều nữ nhân xuất hiện, đa phần đều thủ kiếm và sự kiện này khiến Hồng Bảo Kỳ thất sắc, vụt đứng lên:

- Chư vị đã tự ý xuất sơn? Phải chăng là chủ ý của Long Ngân Hoa? Nhưng sao vẫn chưa thấy quý chưởng môn xuất hiện?

Một phụ nhân cao niên nhất, độ ngũ tuần, vừa cười vừa ung dung tiến lại gần:

- Nếu bọn ta không phá lệ xuất sơn nếu không đường đột xuất hiện ở đây thì làm sao biết đã bị Hồng Bảo Kỳ người dối lừa như thế nào. Còn Long Ngân Hoa ư? Ha... Ha... ả bất thành trọng trách, đã để tư tình tác động, ảnh hưởng đến sự tồn vong của bản phái. Tội của ả đang bị nghiêm trị và lúc này ắt đã bỏ thân ở đâu đó trong Thiên Nhược cốc. Ha... Ha...

Lạc Yến Chi kinh hãi, cũng đứng lên:

- Bảo Kỳ huynh, họ là phái Hải Hà?

Hồng Bảo Kỳ sa sầm nét mặt:

- Đúng vậy. Không những thế, ngu huynh còn đoán họ vì nhị tâm nên mưu hại Long Ngân Hoa. Đi, chúng ta hãy mau đến cốc Thiên Nhược, giải cứu Long Ngân Hoa.

Phụ nhân nọ phá cười:

- Người thật sự lo lắng cho ả đến thế sao? Há không biết cốc Thiên Nhược từ thừa nào đến giờ chỉ có thể nhập nhưng bất khả xuất sao?

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt:

- Chư vị đến đã lâu, ắt nghe rõ để biết đâu là nguyên do khiến tại hạ không thể không quan tâm đến Long Ngân Hoa. Và nếu Long Ngân Hoa có mệnh hệ gì, chư vị tin hay không thì tùy, tại hạ quyết chẳng dung thứ bất luận ai trong chư vị. Đi nào Yến Chi muội.

Nhưng phụ nhân nọ lại cười, đồng thời còn có cách ngăn Hồng Bảo Kỳ lại:

- Gượng đã. Vì nếu người thật sự quan tâm đến ả thì càng dễ cho mọi thương lượng ắt phải diễn khai. Nhưng đừng nghĩ bọn ta sợ lời hăm dọa của kẻ kém bản lĩnh là người. Ha... Ha...

Hồng Bảo Kỳ động tâm:

- Thương lượng ư? Ắt hẳn phải có liên can đến số phận Long Ngân Hoa lúc này?

Phụ nhân nọ cao ngạo gật đầu:

- Không sai. Và ả sẽ được toàn mạng, sẽ được cùng người hội ngộ ngay lúc này nếu người ưng thuận phó giao cho bọn ta một vật.

Hồng Bảo Kỳ kéo nhẹ tay, đẩy Lạc Yến Chi hơi nhích lùi về phía sau lưng.

Tôn giá cần vật gì? Nhưng thoát tiên sao không cho tại hạ được nhìn thấy Long Ngân Hoa?

Phụ nhân vỗ hai tay vào nhau một lượt và bảo:

- Cũng may, vì người biết giữ chữ tín, nhất là lời đã hứa cùng Long Ngân Hoa, nếu không bọn ta cứ ngỡ đưa ả cùng đi chỉ là hành vi vô dụng. Hãy nhìn đi. Và nếu muốn bọn ta phóng thích cho ả, hãy ngoan ngoãn giao Hiển Thư Minh Ngọc ra đây.

Từ khoảng cách mười lăm trượng, Long Ngân Hoa thật sự xuất hiện. Nhưng vẻ ngoài của nàng rất phờ phạc, đã vậy còn được hai nữ nhân khác đi kèm hai bên. Tuy nhiên, lúc nhìn thấy Hồng Bảo Kỳ, Long Ngân Hoa có phần tươi tỉnh hơn, vì thế nàng như có động lực để bật kêu thật nhanh:

- Hồng ca ca mau chạy đi. Bọn họ đã để Tịch Sơn môn thu phục, thế nên từ lâu đã sinh nhị tâm.

Hai nữ nhân đi kèm hai bên Long Ngân Hoa cùng biến sắc, toan phát tác và thế nào cũng gây bất lợi cho Long Ngân Hoa. Ngờ đâu phụ nhân đang cùng Hồng Bảo Kỳ đối thoại vẫn thản nhiên ra hiệu cho hai ả kia:

- Cứ để ả nói. Vì trước sau gì chúng ta cũng cho mọi người biết ngoài Sơn Hải cung chẳng ai đủ tư cách độc bá võ lâm, ra lệnh cho khắp Trung Nguyên thuận phục. Huống hồ, Ha... Ha... với bản lãnh của Hồng Bảo Kỳ, hấn dù cấp cánh vẫn không thoát, trừ phi ngoan ngoãn pho giao một vật như đã nói. Ha... Ha...

Hồng Bảo Kỳ cười lạt:

- Như vậy, Thụy tiên bối bị sát hại là do chư vị gây ra, không hề do địch nhân từ ngoài lên đột nhập?

Phụ nhân đắc ý bảo:

- Cần gì ai khác lên vào, một khi kể từ lúc bốn cung bất hạnh tự tách khai thành hai môn phái Tịch Sơn và Hải Hà thì cả hai môn phái này vẫn còn đó những môn nhân luôn trung thành, quyết giúp Sơn Hải cung trở nên thái sơn bắc đẩu của võ lâm Trung Nguyên. Thế nên bất luận ai dù ở thân phận nào chẳng nữa nếu hoạt động ngược lại tôn chỉ này thì sau trước gì cũng cuốc phải các hậu quả khó lường.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Có nghĩa là các chưởng môn nhân của quý phái đều lần lượt bị chư vị tìm kế gây bất lợi?

Phụ nhân nhún vai:

- Đấy là họ tự chuốc lấy, khi cứ mãi khư khư tuân giữ theo các nghiêm luật ngu xuẩn, chỉ khiến bọn ta đành cam chịu sống cảnh như bị sinh cầm. Mà thôi, chuyện đó vô can tới người. Điều quan hệ lúc này là cần sự định đoạt của người, muốn ả Long Ngân Hoa chết hay được phóng thích?

Hồng Bảo Kỳ đưa mắt nhìn Long Ngân Hoa và đương nhiên thấy vẻ mặt nàng đang tỏ ra lo lắng như thế nào. Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Có thể cho tại hạ hỏi, chư vị cần Hiển Thư Minh Ngọc để làm gì chẳng? Vì theo những hiểu biết của tại hạ, vật đó không hề đem đến cho vị bất kỳ thuận lợi gì, nhất là về công phu võ học, có chăng chỉ là những bất lợi và chỉ đối với Kiêu gia mà thôi.

Phụ nhân gằn giọng:

- Chớ phí lời. Tuy nhiên, người nói đúng, vì cần đối phó Kiều gia nên bọn ta chẳng mong muốn gì khác ngoài việc được sở hữu Minh Ngọc Hiến Thư. Hãy mau giao ra đây.

Hồng Bảo Kỳ lại thở dài, lần này còn kèm cái lắc đầu thất vọng:

- Vật đó từ lâu đã không do tại hạ giữ nữa. Dù vậy tại hạ có một vật khác.

Phụ nhân biến sắc quát:

- Người to gan. Ngõ bọn ta không dám hạ thủ tất cả ba người bọn người ư? Hãy mau trao ra Hiến Thư Minh Ngọc. Ngoài vật đó, bọn ta chẳng màng bất kỳ vật gì khác.

Hồng Bảo Kỳ khẩn trương kêu:

- Nếu là Kim Mai Bảo Kiếm thì sao? Há lẽ nào tôn giá cũng chẳng quan tâm.

Phụ nhân giật mình:

- Bảo Kiếm Kim Mai? Há lẽ người vẫn nhớ các lời đã hứa và chỉ chưa đầy một tuần trăng đã kịp hoàn thành sứ mạng.

Hồng Bảo Kỳ nhẹ thở ra:

- Hãy phóng thích Long Ngân Hoa. Chỉ tiếc tại hạ không thật sự giữ Hiến Thư Minh Ngọc. Nếu không, dù đánh đổi bất kỳ vật vật gì, tại hạ cũng sẵn lòng, miễn sao Long Ngân Hoa được toàn mạng.

Long Ngân Hoa cũng biến sắc, cùng kêu:

- Hồng ca ca đừng giao di vật đó cho họ. Vì với Kim Mai Bảo Kiếm, họ sẽ...

Phụ nhân phẫn nộ:

- Mau làm ả câm miệng. Chớ để ả làm hỏng đại sự của bổn cung.

Hai nữ nhân đi kèm liền điếm huyết chế ngự Long Ngân Hoa.

Hồng Bảo Kỳ bật cười:

- Tôn giá bất tất quá lo lắng. Vì như đã nói, tại hạ sẵn sàng đánh đổi bất kỳ vật gì miễn có thể cứu mạng Long Ngân Hoa. Yến Chi muội hãy mau trao thanh tiểu kiếm cho ngu huynh.

Thoạt nhìn thấy thanh tiểu kiếm quả nhiên đang do Lạc Yến Chi từ phía sau đưa ra phía trước cho Hồng Bảo Kỳ, đôi mắt của các nữ nhân đứng quanh đó đều ngời sáng. Phụ nhân nọ cũng vậy, nhất là khi hồi hả, thúc giục Hồng Bảo Kỳ:

- Đích thực là Bảo Kiếm Kim Mai. Mau ném qua đây. Đổi lại, ta hứa sẽ cho bọn người, cả ba người đều toàn mạng.

Hồng Bảo Kỳ nâng cao thanh Tiểu kiếm:

- Đừng vội. Vì sinh mạng bọn tại hạ còn trong tay chư vị thì lo gì không có lúc chiếm hữu vật này. Thoạt tiên xin hãy phóng thích Long Ngân Hoa.

Phụ nhân lập tức hát hàm ra lệnh cho hai nữ nhân áp giải Long Ngân Hoa:

- Đưa ả đến đây. Chớ lo, ta đã có cách, bất luận tiểu tử dùng thủ đoạn gì cũng không thể dễ dàng đắc thủ.

Tiếp đó, khi đã đón nhận Long Ngân Hoa từ tay hai ả nọ, phụ nhân cười cười, ra lệnh cho Hồng Bảo Kỳ:

- Ta sẽ để ả từ từ tiến về phía ngươi. Và kỳ hạnh cho ngươi, nếu ả đi được năm bước, ngươi phải lập tức ném Kim Mai Bảo Kiếm cho ta, bằng bất tuân, hừ, ta sẽ lập tức hạ thủ, kết liễu ả. Khi đó, phần nào đúng như ngươi vừa nói, bọn ta chỉ cần kết liễu tất cả bên ngươi thì lo gì không đắc thủ Kim Mai di vật. Nào, hãy bắt đầu.

- Đừng vội. Tại hạ muốn Long Ngân Hoa chỉ ít phải được giải khai á huyết. Vì biết đâu tôn giá đã ngấm ngấm giờ trò, nàng không thể phát thoại thì làm sao cáo giác?

Phụ nhân cười khẩy:

- Ngươi chỉ khéo lo hão. Vì với bọn ngươi, bọn ta cần gì giờ trò. Tuy nhiên, ngươi vẫn toại nguyện.

Mụ giải khai huyết đạo cho Long Ngân Hoa và đích thực chỉ giải khai mỗi một á huyết. Dù vậy khi có thể lên tiếng, Long Ngân Hoa lại kêu rất lo lắng:

- Họ vẫn lưu cấm chế, khiến muội nhất thời không thể vận dụng võ công, Hồng ca ca đừng để bọn họ lừa. Vì vị tất khi đã toại nguyện, họ sẽ giữ lời và để chúng ta an toàn ly khai.

Hồng Bảo Kỳ cau mày:

- Có thật như thế chẳng? Nếu vậy hay là tại hạ thà hủy bỏ thanh tiểu kiếm này?

Phụ nhân nó vội gắt:

- Ngươi không được hồ đồ. Trái lại điều gì ta đã hứa, quyết chẳng sai lời. Hãy sẵn sàng vì ta bắt đầu để ả đi về phía ngươi đây. Nhớ đấy, hạn kỳ dành cho ngươi chỉ trong vòng năm bước chân của ả. Một! Hai!

Long Ngân Hoa quả thật đã bị một tà thuật nào đó cấm chế võ công, khiến các bước chân của nàng dù mau hay chậm thì cũng chỉ là các bước chân tương tự người chưa hề luyện võ công. Chính vì thế, phụ nhân nọ vẫn đắc ý, tiếp tục đếm theo từng bước chân của nàng:

- Ba! Bốn! N...

Đúng lúc đó, Hồng Bảo Kỳ chớp động:

“Vù...”

Phụ nhân cười lạnh, cũng lập tức xuất thủ, quật một kinh vào ngay hậu tâm Long Ngân Hoa:

- Người lẽ ta nên tự lượng sức. Vì với thái độ này của người, càng thêm thuận lợi cho bọn ta. Xem ta. Xem ta kết liễu ả đây!

“Ào...”

Ngờ đâu, ngay khi xuất hiện cạnh Long Ngân Hoa, Hồng Bảo Kỳ bật cười sang sảng và thân tốc kéo Long Ngân Hoa cũng bản thân di hình hoán vị biến đâu mất, để ngọn kinh của phụ nhân hoàn toàn hụt vào hư không.

- Sao tôn giá biết tại hạ không tự lượng sức? Ha... Ha...

Động nộ, phụ nhân rút kiếm và quát vang:

- Mau lập trận. Giết tất cả bọn chúng!!

“Choang. Vù...!!”

Những nữ nhân khác cũng vung kiếm. Nào ngờ họ chợt thấy Long Ngân Hoa cùng Hồng Bảo Kỳ xuất hiện trở lại Lạc Yển Chi. Và lúc này, Long Ngân Hoa vì được Hồng Bảo Kỳ phó giao thanh tiểu kiếm, nên khẩn trương nâng cao:

- Kiến vật như kiến nhân. Tất cả hãy dừng tay. Bốn chưởng môn hứa sẽ dung tha cho ai ngoan ngoãn thận phục. Nhược bằng bất thuận, chiếu theo di mệnh tổ sư sẽ phải chết!!

Có nhiều nữ nhân rúng động, toan hạ kiếm, ngờ đâu phụ nhân nọ lại lạnh lùng ra lệnh cho họ:

- Chỉ có di mệnh của tổ sư khai sáng Sơn Hải cung mới đáng tuân giữ. Còn không mau giết bọn chúng? Hướng hồ với bản lãnh của chúng, đâu đáng là đối thủ của chúng ta. Hãy tiến lên.

Hồng Bảo Kỳ bật gầm vang:

- Yển Chi muội hãy lưu tâm hộ Long Ngân Hoa. Ngu huynh cần cho họ nếm mùi lợi hại.

Và Hồng Bảo Kỳ lại biến mất.

“Vút”

Nhưng chỉ chớp mắt sau, Hồng Bảo Kỳ lại xuất hiện, diện đối diện với phụ nhân nọ:

- Sẽ minh bạch ngay thôi, ai không là đối thủ của ai. Đỡ chưởng.

“Ào”

Phụ nhân nọ liền biến sắc, vội khoa kiếm tiếp chiêu thật nhanh:

- Bất quá người chỉ dựa vào kinh thân pháp Nhất Tuyệt Bộ của lão Hồ Côn bản lãnh thì có gì đáng kể. Xem kiếm!

“Viu... viu...”

Nào ngờ, vừa tung kiếm, mụ thất kinh vội nhảy lùi:

- Bản lãnh của người...

Hồng Bảo Kỳ cũng chồ theo mụ và nở nụ cười lạnh:

- Mụ biết đã quá muộn. Hãy nhận lấy số phận dành cho hạng phản bội. Trúng!

“Bùng!!”

Chấn kinh hất mụ bay cao:

- A...

Và từ thân thể mụ, nhục huyết thịt da vùng vỡ toang, bay bắn tung tóe.

“Xòà...”

Kế đó thi thể mụ nặng nề gieo xuống đất, nằm bất động.

“Huych!”

Cục diện này khiến tất cả chấn động. Và có một nữ nhân kêu thất thanh:

- Huyết Thủ Toái Bia.

Chợt Hồng Bảo Kỳ xuất hiện trở lại cạnh Lạc Yến Chi và Long Ngân Hoa. Nhưng với sắc mặt lo lắng, Hồng Bảo Kỳ khẽ hỏi Long Ngân Hoa:

- Tại sao họ kinh ngạc khác với lần trước, chẳng phải họ cũng đã biết ngu ca từng có thời gian luyện công phu Nhất Chưởng Toái Bia hay sao?

Long Ngân Hoa chưa kịp đáp thì đa phần các nữ nhân đứng xung quanh đều động nộ. Họ tiến hành lập kiếm trận và hùng hực sát khí nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Nguyên nhân duy nhất khiến bốn cung tách khai chính là từ Huyết Thủ Ma Vương. Người đã thu hồi Kim Mai Bảo Kiếm lại đột ngột có bản lãnh tăng tiến hơn xưa thập bội, đó minh chứng tổ sư bốn phái chỉ vì lụy tình làm hỏng

đại sự bổn cung, đáng là tội nhân thiên cổ. Bọn người cũng vậy, hãy mau nạp mạng đi thôi.

Phát hiện họ chuẩn bị phát kiếm trận, Hồng Bảo Kỳ thất kinh vội kêu:

- Chờ đã. Trong này còn nhiều ẩn tình, mong chư vị nên nhẫn nại lắng nghe, đừng buộc tại hạ cùng chư vị đón đầu, hậu quả sẽ bất như ý.

Nhưng họ vẫn phát kiếm trận:

- Vì sự tồn vong của bổn cung Sơn Hải. Giết!!

Long Ngân Hoa cũng thất vọng, đành hạ Kim Mai Bảo Kiếm xuống, đồng thời cuống cuống gọi Hồng Bảo Kỳ:

- Chúng ta phải thoát mau, ngay khi còn cơ hội. Hồng ca ca hãy nhanh nhanh giúp muội giải tỏa cấm chế. Nếu không, chúng ta nhất định không thoát chết.

Hồng Bảo Kỳ bắt đầu cảm nhận áp lực từ kiếm trận đang dần hiển hiện, vội bảo Long Ngân Hoa:

- Giải tỏa cấm chế như thế nào?

Lạc Yến Chi đã nhanh hơn, tự xem qua khắp các kinh mạch cho Long Ngân Hoa:

- Cũng may, đây lại là cấm chế được họ thi triển theo bí thuật Tịch Sơn môn, Bảo Kỳ huynh hãy lo đối phó kiếm trận, việc này cứ giao phó cho muội.

Thập phần tin tưởng ở Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ lập tức hất loạn ra tứ phía nhiều loạt kinh, hy vọng làm giảm bớt áp lực từ kiếm trận đang ngày càng uy hiếp bất luận ai bị giam trong trận:

- Lui lại nào!

“Ào... Ào...”

Cùng lúc này, bằng thủ pháp độc môn, Lạc Yến Chi cũng nhanh nhẹn giúp Long Ngân Hoa giải bỏ cấm chế!

- Khai!!

Long Ngân Hoa ngay khi có thể dụng lực, vội kéo Lạc Yến Chi cùng lùi thật nhanh qua một bên:

- Hãy mau di chuyển theo muội, nhanh!!

Nhờ đó, Lạc Yến Chi vừa kịp cảm nhận có một chiêu kiếm bất thân uy hiếp từ phía hậu, đã thoát ngay, chỉ bị tia kiếm kinh chạm sượt làm rách một vết nhỏ ở y phục.

Đồng thời, với thanh tiểu kiếm Kim Mai, Long Ngân Hoa chọt bật loang loáng, vừa xuất thủ vừa luôn miệng ra lệnh:

- Mọi người nên mau dừng kiếm trận. Nếu không, chẳng những kiếm trận sẽ dễ dàng bị bốn chưởng môn phá giải, mà tội bất tuân thượng lệnh cũng khó thể mong bốn chưởng môn dung tình. Ngừng mau! Nếu ai dám kháng lệnh thì xem đây!!

“Vù...”

“Choang! Choang!”

Đã hai thanh kiếm bị Long Ngân Hoa dùng bảo kiếm chấn gãy. Dù vậy, kiếm trận vẫn diễn khai, chứng tỏ những nhân vật lập kiếm trận vẫn quyết chẳng tuân thủ nữa mọi mệnh lệnh hoặc từ Long Ngân Hoa chưởng môn hoặc từ di vật Tổ sư của họ là Kim Mai Bảo Kiếm.

Hồng Bảo Kỳ vẫn tung loạn các chiêu kinh, quyết làm giảm thiểu uy lực của kiếm trận lợi hại:

- Ngân Hoa, ngu ca không muốn gây đồ sát. Nếu có cách thoát, nàng hãy mau đưa Yến Chi ra ngoài trước. Nhanh lên!

Long Ngân Hoa với sắc mặt lo lắng đành đáp:

- Chẳng rõ họ đã bị Tịch Sơn môn mê hoặc thế nào, bỗng dưng hung hăng liều chết. Muội có đưa Yến Chi cô nương cùng thoát thì dễ, phần Hồng ca ca thì sao? Ối, đỡ!!

Nàng lại bật loang tiểu kiếm, kịp chấn gãy một thanh kiếm khác, trước khi thanh kiếm đó bất thần đâm mạnh vào Lạc Yến Chi.

“Choang!”

Lạc Yến Chi lúc này mới biết kiếm trận lợi hại như thế nào:

- Bảo Kỳ huynh nếu có thể sao không mau hủy trận? Nhanh lên, nếu không chúng ta e nguy mất.

Hồng Bảo Kỳ lại thúc hối Long Ngân Hoa:

- Ngu huynh không đủ nhẫn tâm. Hai nàng hãy thoát mau. Đừng lo lắng cho ta! Nhanh nào!

Lạc Yến Chi lập tức chộp vào tay Long Ngân Hoa:

- Hai chúng ta nên thoát ra mau. Riêng Bảo Kỳ nhất định vẫn thoát, vì gần đây cũng đã am hiểu khá nhiều về kỳ môn trận thế. Nếu không, chính chúng ta sẽ là nguyên nhân khiến Bảo Kỳ dù không muốn cũng biết thành hung đồ ác sát.

Long Ngân Hoa vội gạt đầu:

- Bọn muội thoát đây. Hồng ca ca hãy bảo trọng!

Hồng Bảo Kỳ bật cười vang dậy:

- Vậy hãy thoát mau. Một mình ngu ca càng dễ đối phó. Xem đây! Ha... Ha...

Long Ngân Hoa vì là chưởng môn nhân phái Hải Hà nên rất am tường cung cách biến động của kiếm trận cũng xuất xứ từ phái Hải Hà. Hơn nữa với Kim Mai Bảo Kiếm trong tay, những thanh kiếm vây hãm xung quanh đâu thể gây khó khăn cho nàng. Vì thế, chỉ sau vài bước chân dịch chuyển, Long Ngân Hoa đã nhanh chóng đưa Lạc Yến Chi thoát trận.

Và ngay khi vừa thoát, lúc toan quay lại nhìn thì Long Ngân Hoa đã nghe thanh âm giọng nói của Hồng Bảo Kỳ khẽ thốt bên tai:

- Chạy mau, tránh voi chảng hổ mặt nào, ngu ca cũng thoát rồi đây. Chạy nào!

Thế là cùng với Hồng Bảo Kỳ, Long Ngân Hoa nắm tay kéo Lạc Yến Chi cùng tẩu thoát.

“Vút! Vút! Vút!

*

* *

Khi biết chắc chắn đã thoát, Long Ngân Hoa chậm dần lại:

- Hồng ca ca...

Ngờ đâu, vì Long Ngân Hoa chỉ nắm giữ một tay của Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ thì nắm tay còn lại cũng của Lạc Yến Chi, thay vì cùng chậm dần như Long Ngân Hoa, Hồng Bảo Kỳ lại khẩn trương, tiếp tục kéo Lạc Yến Chi chạy tiếp:

- Đừng dừng vội, Ngân Hoa muội không nghe văng vẳng ở phía trước có tiếng giao phong sao? Hãy mau chạy đến đây. Nếu không chúng ta sẽ chẳng có cơ hội thuận lợi hơn. Đi nào.

“Vút!”

Long Ngân Hoa đành chạy theo và hoang mang hỏi:

- Hồng ca ca có thể nghe được xa đến thế ư? Vì muội vẫn chưa có phát hiện gì. Mà này, muội đã nghe rồi. Nhưng sao chỉ toàn là những loạt gào bi thảm, nào phải tiếng giao phong?

Hồng Bảo Kỳ càng thêm khẩn trương. Vì thế, vô tình tạo cơ hội cho Long Ngân Hoa phát hiện một sự thật là kể cả bản thân nàng, dĩ nhiên là cùng Lạc

Yến Chi, đều đang được Hồng Bảo Kỳ kéo đi. Chúng tỏ thân thủ bản lãnh lúc này của nàng hoàn toàn không thể sánh với Hồng Bảo Kỳ.

“Vút!”

Và chỉ một lúc sau, cả Long Ngân Hoa lẫn Lạc Yến Chi đều hiểu vì sao Hồng Bảo Kỳ tỏ ra khẩn trương.

Trước mặt cả hai lúc này, ở một khoảnh sân lộ thiên của một ngôi hoang miếu, chợt hiển hiện một cục trường thâm hiểm. Có không ít hơn mười thi thể đã nằm bất động giữa các vũng máu huyết vẫn tuôn xối xả từ các lồng ngực vỡ toang của chính những thi thể này.

Đồng thời, từ bên trong hang ở đâu đó phía sau ngôi hoang miếu lại đang phát ra một loạt gào bi thảm nữa:

- A... A... Ma Vương Huyết...

Như một mũi trường tiễn chợt bật bay từ cánh cung giương cứng, Hồng Bảo Kỳ buông tay Lạc Yến Chi để một mình thần tốc lao nhanh vào trong miếu.

- Hung đồ Huyết Thủ Ma Vương, có ta là Hồng Bảo Kỳ đến đây!

“Vút!”

Lạc Yến Chi thấy vậy, toan lao theo, ngờ đâu bỗng bị Long Ngân Hoa giữ tay lôi lại:

- Đừng manh động. Trái lại, hãy tạm ở ngoài này, hợp với Hồng ca ca, đừng để hung đồ tẩu thoát!

Bên trong miếu bỗng vang lên một loạt chạm kinh khủng khiếp.

“Ầm!!”

Dư kinh chấn động làm cả tòa miếu lay lắt.

“Rắc... Rắc...”

Đúng lúc đó, nóc miếu bị phá vỡ, hất bay ngược lên trên.

“Rào... Rào...”

Và cùng với hàng trăm hàng ngàn mảnh ngói vỡ vụn tung bay, chợt có một bóng nhân ảnh theo lỗ thủng ở nóc miếu lao vút lên cao với thuật khinh công thật thượng thừa.

“Vù...”

Lạc Yến Chi khẽ kêu:

- Vân Long Tam Hiện?!

Nhưng cũng lúc này, ngôi hoang miếu chợt từ từ đổ ụp xuống.

“Rào... Rào...”

Long Ngân Hoa kêu thất thanh:

- Hồng ca ca!

May thay, từ ngôi hoang miếu đang đổ ụp xuống chợt lao ngược ra hai bóng nhân ảnh khác.

“Vù...”

Lạc Yến Chi động nộ quát vang:

- Đối phương còn đồng bọn, đang truy đuổi Hồng Bảo Kỳ. Chúng ta mau hiệp lực tiếp ứng. Đánh nào!!

Ngờ đâu, một trong hai bóng nhân ảnh nọ chợt lên tiếng:

- Mau dừng tay. Và hãy mau nói, hung đồ vừa tẩu theo lối nào?

Nhờ đó, vì kịp nhìn thấy bóng Hồng Bảo Kỳ không chỉ thoát cảnh bị ngôi miếu sụp đè, mà còn đưa thoát thêm một nữ lang đang mang thân sắc nhợt nhạt vì khiếp đảm, Long Ngân Hoa vội đáp lời Hồng Bảo Kỳ:

- Hồng ca ca đuổi không kịp nữa đâu. Hung đồ đã tẩu khá lâu, trước cả lúc ngôi hoang miếu bị đổ.

Với thái độ nôn nóng, Hồng Bảo Kỳ vẫn gắng hỏi:

- Không cần biết kịp hay ngược lại. Hãy nói đi, hoặc giả kể cả muội cũng chẳng phát hiện hung đồ tẩu theo hướng nào?

Bấy giờ Long Ngân Hoa bưng tỉnh, toàn thân vùng chấn động:

- Nguy rồi, phương hướng hung đồ bỏ chạy chính là hướng chúng ta vừa chạy đến?! Đuổi theo mau!

Hồng Bảo Kỳ lập tức ngăn lại và có ngay các sắp đặt cần thiết:

- Việc đó hãy để ngu ca đảm đương. Đây là Vệ Nguyệt Tuyết, đành phiền nàng cùng Yến Chi quan tâm hộ. Nhất là tạm thời đừng khinh suất tự tách khai. Nếu cần, hãy cùng chạy đến sau. Ngu ca phải đi trước, hy vọng có thể kịp cứu vãn, không để Hải Hà phải bị hung đồ thẩm sát.

“Vút!”

Đành phải tiếp nhân Vệ Nguyệt Tuyết là nữ nhân vừa được Hồng Bảo Kỳ cứu nguy và cùng thoát từ khi ngôi hoang miếu bị phá hủy. Long Ngân Hoa lo lắng nhìn Lạc Yến Chi:

- Lạc cô nương có đồng ý chẳng chúng ta không thể để một mình Hồng Bảo Kỳ đương đầu với hung đồ? Đuổi theo chứ?

Vệ Nguyệt Tuyết lúc này cứ như người vừa tỉnh lại sau cơn mê loạn, vụt kêu:

- Sao hả? Hồng Bảo Kỳ đang đuổi theo ác nhân Huyết Thủ Ma Vương thật sao? Vậy thì nguy hiểm lắm. Xuất thủ của Ma Vương có liên quan Tịch Sơn môn. Vạn nhất Ma Vương dẫn dụ Hồng Bảo Kỳ đến chỗ có lão Tư Mã Lạc, môn chủ Tịch Sơn môn phục sẵn thì còn gì sinh mạng? Nhị vị tỷ tỷ xin giúp Nguyệt Tuyết này, cần phải mau ngăn Hồng Bảo Kỳ lại, Nếu cần nữa, Nguyệt Tuyết thà hy sinh tính mạng, liều chết cùng Ma Vương, quyết không cam tâm nhìn Hồng Bảo Kỳ một lần nào nữa bị tổn hại.

Lạc Yến Chi đương nhiên chỉ lo lắng cho mỗi một mình Hồng Bảo Kỳ, tán thành ngay:

- Nhưng Nguyệt Tuyết muội đủ lực chẳng? Nếu không e khó đuổi kịp Bảo Kỳ huynh.

Long Ngân Hoa vội phân phó:

- Hãy theo cung cách lúc này. Nguyệt Tuyết ắt có bản lĩnh kém nhất, mau nắm lấy tay ta và tay Lạc cô nương. Chạy nào, Lạc tỷ tỷ!

Cả ba cùng chạy và lần này Lạc Yến Chi phải xuất lực do bản lĩnh của nàng tuy có kém Long Ngân Hoa nhưng ở đây lại có phần cao minh hơn Vệ Nguyệt Tuyết.

“Vút! Vút!”

Được một lúc, Long Ngân Hoa chợt tỏ ra khẩn trương:

- Ta đã nghe có tiếng giao phong. Chứng tỏ Hồng ca ca đã kịp xuất hiện ứng cứu Hải Hà phái. Chúng ta phải nhanh hơn nữa nếu muốn hợp lực cùng Bảo Kỳ đối phó với Huyết Thủ Ma Vương.

Lạc Yến Chi đang mệt đến thở chẳng ra hơi, dù vậy vẫn lên tiếng tán phục công lực của Long Ngân Hoa:

- Quả không hổ danh chưởng môn nhân Hải Hà phái. Yến Chi này thật báỉ phục vì vẫn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Hay là Ngân Hoa muội cứ đi trước, kịp ứng cứu Bảo Kỳ huynh hay không mới là điều hệ trọng.

Vệ Nguyệt Tuyết cũng phụ họa:

- Hóa ra Ngân Hoa tỷ là chưởng môn phái Hải Hà, ngang hàng Tịch Sơn môn? Yến Chi tỷ nói rất phải, Ngân Hoa tỷ hãy đi trước. Vì kỳ thực thân thủ của Huyết Thủ Ma Vương như có phần lợi hại hơn lão Tư Mã Lạc môn chủ Tịch Sơn môn.

Long Ngân Hoa rất muốn đi nhưng đành lắc đầu thở dài:

- Hồng ca ca đã tin tưởng, phó thác cho Ngân Hoa này trách nhiệm lo sao cho Yến Chi tử và Nguyệt Tuyết muội an toàn. Huống hồ chàng còn căn dặn, chớ khinh suất tự tách khai. Đã vậy, chúng ta đi cùng đi, đến cùng đến. Ngân Hoa đâu dám để chàng thất vọng.

Lạc Yến Chi có phần cảm kích:

- Nếu là vậy, Ngân Hoa này, chúng ta đừng vội nữa có được không? Bởi cứ chạy cật lực như thế này, dù có kịp đến nơi, e chỉ mỗi một mình Ngân Hoa muội là còn chút ít sức lực hỗ trợ chàng, Phần Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết e vô khả.

Long Ngân Hoa nhận chân sự thật ấy, liền chậm lại:

- Yến Chi tử nhắc đúng lắm. Vì đừng nói có kịp đến hay không, giả như đúng lúc này chợt có đại địch xuất hiện, một mình muội đâu thể phân thân vừa lo đối phó vừa lo bảo toàn cho Yến Chi tử cùng Nguyệt Tuyết! Được rồi, có chậm một lúc cũng không sao, hơn là vội nhưng lại gây nhiều khó khăn.

Lúc này, kể cả Lạc Yến Chi cùng Vệ Nguyệt Tuyết rất cục cựa cũng có thể nghe xa xa đang vang lên từng loạt gào bi thảm. Vì thế, bảo là chậm, nhưng cả ba vẫn nôn nóng, như thể nếu được chấp cánh, họ sẽ lập tức bay ngay đến.

Chợt họ nghe rõ tiếng Hồng Bảo Kỳ gầm quát thật to, dù khoảng cách khá xa vẫn nghe mồn mọt:

- Tại hạ bảo chư vị đứng cụm lại. Đối phó với Huyết Thủ Ma Vương, chư vị lập kiếm trận chỉ vô ích. Nào, thực hiện mau. Còn hung đồ, các hạ dám sát nhân hại mạng nhưng không đủ dõm lược công nhiên lộ diện hoặc cùng tại hạ đối chiêu ư? Hãy đỡ chưởng!!

“Ào... Ào...”

Đáp lại Hồng Bảo Kỳ là một giọng cười ồm ồm, thoát nghe cũng đủ biết người cười đã cố tình biến giọng:

- Người đâu đủ lợi hại để bổn nhân chẳng dám cùng người đối chiêu. Hãy ngưng thi triển thân bộ pháp ma mỵ của người, bổn nhân sẽ cho người toại nguyện. Nhược bằng chẳng dám. Ha... Ha... , một mình người liệu quan tâm đến ngân này lũ nữ nhân vô dụng và vụng về chẳng? Hãy xem bổn nhân tiếp tục đồ sát đây. Ha... Ha...

“Ầm!!”

Liên tiếp theo sau lại là một loạt gào bi thảm:

- A... A...

Thêm một nạn nhân nữa thảm tử vì tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia khiến Long Ngân Hoa quá lo lắng, lập tức vận lực hô vang:

- Những đệ tử bốn phái Hải Hà mau nghe lệnh. Hãy lập tức triệt thoái kiếm trận, dừng cụm vào nhau, quay mặt ra ngoài, nhưng Hồng Bảo Kỳ thiếu hiệp đã chỉ điểm. Nhanh lên, bốn chưởng môn sẽ lập tức đến tiếp ứng.

Nhưng Long Ngân Hoa cùng Yến Chi, Nguyệt Tuyết chưa kịp chạy đến thì nghe Hồng Bảo Kỳ từ xa hét gào đề tỉnh:

- Ngân Hoa muội, hung đồ đang cơn loạn sát, vừa chạy về phía muội. Hãy bảo Yến Chi, Nguyệt Tuyết cùng muội lập thế tâm phân đỉnh túc, mau mau tự lo cho nhau. Hung đồ, đừng mong tẩu! Đờ!

“Ào... Ào...”

Thất kinh, Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết không cần chờ Long Ngân Hoa bảo, cả hai đã vội đứng áp lưng vào nhau, cùng Long Ngân Hoa quay mặt về ba phía, bất luận ai có vũ khí gì cũng chực chờ hờm sẵn.

“Vút!”

Long Ngân Hoa nghiêng răng thủ tiểu kiếm:

- Hung đồ mau lại đây. Bốn chưởng môn sẽ cho người nếm mùi tuyệt kỹ phái Hải Hà.

Ngờ đâu, tuy chẳng ai nhìn thấy hoặc phát hiện có Hồng Bảo Kỳ đuổi theo sau bóng nhân ảnh, cứ ngỡ khinh thân pháp của bóng nhân ảnh quá lợi hại khiến Hồng Bảo Kỳ chẳng tài nào đuổi kịp, thì bất đồ, ngay khi bóng nhân ảnh xuất hiện khá gần Lạc Yến Chi, lộ rõ là một đạo nhân, mặc đạo phục với diện mạo hoàn toàn bị che kín, đang chực xuất thủ với một chưởng tay không chỉ nhuộm đầy huyết bản mà còn biến dạng trở nên to thật to, chợt giữa thình không vang lên một loạt tiếng quát bằng chính thanh âm giọng nói của Hồng Bảo Kỳ:

- Đừng manh động, hãy đứng theo vị thế ấy. Mọi sự cứ phó giao cho Hồng Bảo Kỳ này! Đờ!

“Ào... Ào...”

Phát hiện chợt bị uy hiếp từ trên cao, đạo nhân mông diện lập tức động thân lao tránh:

- Người nhanh đấy, nhưng vẫn chưa thể làm gì bốn nhân. Ha... Ha...

“Vút!”

Nhưng vẫn có tiếng quát của Hồng Bảo Kỳ tiếp tục vang lên, không để đạo nhân mông diện có cơ hội cười mãi:

- Ai bảo ta không đủ nhanh. Trúng này!

“Vù...”

Đạo nhân môn diện lập tức ngưng cười, thay vào đó cứ cống cường dịch chuyển liên tục, cuối cùng đành uốn ngược người lên cao, phô diễn một tư thức Lý Ngư Đá Đỉnh thật ngạo mạn và lợi hại.

“Vút!”

Ngọn kình của Hồng Bảo Kỳ hụt mục tiêu, va mạnh xuống nền đất khoét thành một hố to.

“Ầm!!”

Long Ngân Hoa bật kêu:

- Hồng ca ca mau lên, hung thủ đang quay lại với Hải Hà phái. Phen này họ nguy mất.

Nhưng các nữ nhân phái Hải Hà dù đang lục tục chạy đến, vẫn vội vội vàng vàng đứng túm tụm lại với nhau, khi họ nghe tiếng kêu lo lắng của Long Ngân Hoa, chưởng môn của họ.

Nhờ đó, dù Hồng Bảo Kỳ thủy chung vẫn chưa lộ diện, đang ở phương vị nào chẳng ai biết, thì tràng cười đắc ý của Hồng Bảo Kỳ cứ vang lên, như đang đuổi theo bén gót hung đồ đạo nhân môn diện:

- Chư vị hãy cứ đứng như thế, tại hạ hứa sẽ chẳng để thêm bất luận ai biến thành nạn nhân nữa của Huyết Thủ Ma Vương. Đờ!

“Ầm!!”

Đạo nhân môn diện đang lao về phía các nữ nhân phái Hải Hà, một kích không rõ phương vị xuất phát của Hồng Bảo Kỳ làm đạo nhân môn diện khựng lại và phần nộ:

- Trước kia ta thật sai lầm khi chẳng nỡ dùng nội kình chấn vỡ kính mạch của ngươi. Hãy mau lộ diện. Ta sẽ tạ tội nguyện, cùng ngươi chiêu đối chiêu. Hiện thân mau.

Hồng Bảo Kỳ chợt lờ mờ ẩn hiện vẫn vận dụng kình thân phái Khoái Mã Bộ Thiên Hành lẫn quần xung quanh hung đồ đạo nhân:

- Rốt cuộc các hạ là tăng hay đạo? Hãy bộ lộ lư sơn chân diện mục, tại hạ sẽ cùng các hạ đối chiêu, thử xem Nhất Chưởng Toái Bia lợi hại hay Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia tà công của các hạ lợi hại hơn.

Đạo nhân môn diện đang xạ mục quang nhìn không chớp mắt vào bóng nhân ảnh cứ luôn ẩn hiện của Hồng Bảo Kỳ:

- Kình thân pháp của ngươi lẽ nào chính là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị của lão Hồ, nhân vật mệnh danh Thiên Hạ Đệ Nhất Tuyệt Bộ?

Hồng Bảo Kỳ liên tăng nhanh cước lực, chỉ vừa đủ để biến bóng nhân ảnh thành các vệt bóng mờ:

- Mục lực của các hạ quả thật lợi hại. Nhưng nếu muốn dò tìm sơ hở từ Nhất Tuyệt Bộ tại hạ đang thi triển, các hạ sẽ chẳng bao giờ toại nguyện. Ha... Ha...

Đạo nhân mộng diện vẫn xạ mục quang:

- Ta có chủ ý này. Người vẫn còn ý nghĩ, quyết vạch mặt Kiều gia chẳng? Hãy hợp lực cùng ta. Đối lại, ta hứa sẽ không gây thêm cảnh đồ sát nào nữa. Vì đối với ta, chỉ cần vạch rõ chân tướng và kết liễu lão Kiều là đủ. Thế nào?

Những nữ nhân đứng ngoài cùng hoang mang do đang mục kích cảnh vô tiền khoáng hậu, là cuối đối thoại lạ lùng giữa một nhân vật tuy hiện thân nhưng không lộ diện, với một Hồng Bảo Kỳ dù lộ diện thì lại chỉ là các vệt mờ chạy quanh nhân vật kia. Khi đó, Hồng Bảo Kỳ đang lên tiếng:

- Hóa ra tại hạ từng ngỡ đúng các hạ phải là một trong những nhân vật muốn đối phó Kiều gia? Chỉ như thế các hạ mới biết tìm tại hạ ở đâu và cần dùng thủ đoạn gì để khiến tại hạ tự nói ra yếu quyết luyện tà công Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia vô tình tạo cơ hội cho các hạ toại nguyện.

Đạo nhân mộng diện dùng giọng ôm ôm để nạt:

- Chớ nhiều lời. Trái lại, hãy nói mau, đề xuất của ta, Hồng tiểu tử người có thuận hay bất thuận?

Hồng Bảo Kỳ hừ nhạt:

- Thuận thì sao? Các hạ có thể quả quyết sẽ không dùng Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia tiếp tục gây thảm sát chẳng?

Đạo nhân nhún vai:

- Như đã nói. Ta chỉ cần kết liễu lão Kiều. Và nếu người ưng thuận, hãy mau giao phó tất cả cho ta những gì người từng phát hiện nhờ vào Hiển Thư Minh Ngọc đã có thời gian dài ở trong tay người.

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Hiển Thư Minh Ngọc tại hạ đã phó giao cho Trang Duy Nhật. Các hạ không biết sao?

Đạo nhân mộng diện cười khẩy:

- Lúc được người phó giao thì đã muộn. Vì toàn bộ lưu tự từng do lão Hồ tử mĩ khắc thật nhỏ, chủ yếu là các cáo giác tất cả những hành vi thương luân bại lý có thể vạch rõ chân tướng lão Kiều đều bị xóa sạch. Là người gây ra

chăng, trước khi phó giao Hiến Thư Minh Ngọc cho Trang Duy Nhật? Đó là những gì ta cần, người nên đáp ứng. Vì ta sẽ tự tay kết liễu lão Kiêu.

Hồng Bảo Kỳ hiện thân, đứng ngay trước mặt đạo nhân mông diện:

- Tại hạ cũng muốn vạch mặt lão Kiêu. Nhưng làm sao tại hạ tin vào lời các hạ đây?

Đạo nhân lại nhún vai:

- Người phải tin. Huống hồ ngoài ta, hừ, e cả lão Tư Mã Lạc cũng chưa đủ bản lĩnh đối phó với lão họ Kiêu. Hay người không tin Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia của ta đã sắp luyện đủ thập thành hỏa hầu?

Vừa nói, đạo nhân vừa nâng dần hữu thủ với cả bàn tay đang từ từ biến dạng, cứ tự phình to lên mãi, to mãi.

Và thật bất ngờ, đạo nhân mông diện bỗng hất mạnh Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia vào Hồng Bảo Kỳ:

- Người đã trúng kế của ta, Mau nạp mạng!

“Ào...”

Long Ngân Hoa và các nữ nhân khác đồng loạt kêu hoảng:

- Ôi... cẩn trọng!

Hồng Bảo Kỳ chợt biến mất, chỉ còn lưu lại tràng cười đắc ý:

- Không dễ đâu. Trái lại, nếu ta không mạo hiểm lộ diện, đâu thể minh bạch các hạ là hạng người như thế nào. Ha... Ha...

“Vút!”

Đạo nhân gầm phẫn nộ:

- Nếu không giết người, ta dù có kết liễu lão họ Kiêu vẫn chẳng mong trở thành bá chủ võ lâm. Mau hiện thân nạp mạng cho ta!

Chợt từ thình không đột ngột ẩn hiện một đạo kinh quang ửng đỏ, cuộn đổ xuống đầu đạo nhân mông diện.

- Bây giờ mới là lúc các hạ phải nạp mạng. Hãy xem Thiết Thủ Xích Luyện tuyệt công của ta.

“Ào... Ào...”

Đạo nhân lách người lách tránh thật nhanh:

- Thiết Xà Trượng?!

Nhưng dù chuyển đổi phương vị thế nào thì đạo nhân mông diện vẫn bị đạo kinh quang ửng đỏ dai dẳng bám theo:

- Không sai! Và Thiết Xà Trượng sẽ là hung khí kết liễu đời Huyết Thủ Ma Vương. Trúng!

“Ào...”

Đạo nhân lại lách tránh, dù vậy vẫn khó thể thoát bóng kinh chạm sượt qua.

“Ầm!!”

Càng thêm cuồng nộ, đạo nhân thân tốc chộp Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia vào chỗ vừa bị đạo kinh quang ửng đỏ quật phải, ngay trên mặt đất:

- Người chớ mong thoát. Trúng!

“Ào... Ào...”

Lần này có vẻ đạo nhân đã đoán đúng phương vị của Hồng Bảo Kỳ, hoặc cũng có thể Hồng Bảo Kỳ vì hụt chiêu, bị lỡ đà, nên không sao kịp thi triển Khoái Mã Bộ Thiên Hành để lao biến đi. Và có một lực đạo xuất hiện từ phía ngược lại, chạm thẳng vào bóng kinh Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia của đạo nhân:

- Trúng thì trúng. Ta đâu ngại. Đờ!

“Ầm! Ầm!!”

Tiếng chạm kinh thật vang dội và hậu quả xảy ra càng bất ngờ hơn. Đó là Hồng Bảo Kỳ thủy chung vẫn biến mất, không hề để lộ phương vị đang dịch chuyển. Ngược lại, đạo nhân mông diện cũng biến mất, chẳng ai thấy tung tích ở đâu, khiến Long Ngân Hoa dù có bản lãnh cao minh nhất vẫn kêu hoang mang:

- Là thế nào đây? Hung đồ đã bị sát hại, kể cả thi thể cũng bị tiêu hủy, hay ác ma đã bắt Hồng ca ca mang đi?

Hồng Bảo Kỳ chợt xuất hiện, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt:

- Ma Vương thật lợi hại. Thật tiếc là phen này ta đành để Ma Vương có cơ hội bại tẩu. Phần ta thì, ọe...

Hồng Bảo Kỳ bỗng nghiêng người thổ huyết...

o O o